

Prediking over Zondag 22 vr. 57

- De Troost van de opstanding -

Vraag 57: Wat troost geeft u de opstanding des vleses?

Antwoord 57: *‘Dat niet alleen mijn ziel na dit leven van stonde aan tot Christus haar Hoofd, zal opgenomen worden, maar dat ook dit mijn vlees, door de kracht van Christus opgewekt zijnde, wederom met mijn ziel verenigd, en aan het heerlijk lichaam van Christus gelijkvormig zal worden’.*

Liturgie:

Zondag 22 : vr 57

Psalm 73 : 12

Psalm 16 : 3

1 Korinthe 15:35-einde

Psalm 31 : 15, 16 en 17

Psalm 16:6

Psalm 16:5

Gemeente,

Wij zijn in de behandeling van de catechismus bijna aan het einde van de behandeling van de twaalf artikelen, waarin wij uitvoerig hebben stilgestaan bij God de Vader en onze Schepping, bij God de Zoon en onze Verlossing en bij God de Heilige Geest en onze heiligmaking. En bij het werk van de Heilige Geest behoort in de eerste plaats de kerk. We zagen het. De Zoon Gods vergadert Zich een gemeente tot het eeuwige leven. Van die kerk haast de catechismus zich in de verklaring naar de verklaring van de gemeenschap der heiligen. En aangezien wij in Psalm 51, zowel in de voorbereiding, bediening, als dankzegging van het Heilig Avondmaal, uitvoerig stilgestaan hebben bij de vergeving der zonden, bewaren we dat voor een andere keer. En staan wij nu stil bij de opstanding des vleses.

Ik geloof de opstanding des vleses. Nu staat hier gemeente: wat troost u de opstanding des vleses? Anders wordt wel eens gevraagd: wat hebt u eraan en welk nut hebt u eruit en wat gelooft gij? Maar hier wordt vanavond persé gevraagd naar de troost. En dat is ook wel te verstaan. Want het is geen kleinigheid of breukvlak, dat is ontstaan tussen God en ons. Dat alleen in de vleeswording des Woords is overbrugd. Dat alleen door de Heilige Geest de geschiedenis doorgaat in mensenharten. Het is geen kleinigheid, dat aan ons bestaan op deze aarde een einde komt. De dood is een grimmige, vastberaden en ook laatste vijand. En aangezien deze doodsvijand ons elke dag beloert en onverwachts kan bespringen, weet de catechismus dat daarvoor troost nodig is.

Want de dood is de tegenstelling van het leven. De dood is de ontbinding. De dood is de scheiding. Het uiteenrukken in dit geval van lichaam en ziel, of van ziel en ziel of van mens tot mens. Want het is toch zo, dat wij onze geliefden, vooral hen die in Christus ontslapen zijn, dat wij hen weleenswaar getroost wegbrengen, omdat zij de strijd te boven zijn. Maar tegelijkertijd voelen wij de breuk, die er geslagen is. De dood schijnt te strijden met de gemeenschap der heiligen. Want Rachel beweent haar kinderen, zegt de Schrift, ze wilde niet getroost worden. En David heeft zéér geweend over het verlies van zijn vriend Jonathan. De dood stuift, doet ons uit elkaar stuiven als de herfstbladeren voor de wind uit.

En nu wordt hier gevraagd: wat troost u de opstanding des vleses? Mozes had die troost ook nodig toen hij in Psalm 90 zei dat het uitnemenste van dit leven is moeite en verdriet. Want het wordt snel afgesneden en wij vliegen daarheen. Die troost had hij, toen hij zei: 'HEERE, Gij zijt ons geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht'. Maar die troost, gemeente, krijgt hij in het bijzonder te smaken als hij vlak voor het beloofde land staat en er toch niet in mag. Vlak aan de Jordaan, door de kerk altijd gezien als een symbool van de doodsrivier. Wanneer Mozes op de berg Nebo, hoog door God wordt opgeheven, en zijn oog mag slaan naar het noorden in de richting van Galilea, over het Karmelgebergte naar het midden en dan links naar het zuiden, naar Judea, de plaats waar straks Jeruzalem zal worden gebouwd. Kortom, hij mag het land zien. Ademloos staat deze vergrijsde man te kijken naar dat wonder dat God voor hem en voor het volk, althans voor het volk heeft bereid. En ademloos staat hij te kijken en ziet de Jordaan niet. Het is geen wonder, dat de kinderen Gods van alle eeuwen altijd hebben gezegd: kijk, als God je nu op de handen neemt en je omhoog tilt, zodat je vlakbij Hem mag zijn, dan wordt die doodsrivier maar een heel smal lintje. Maar als je van graf tot graf gaat, in dit vlak, over deze aarde, als je van dag tot dag hebt te strijden, met de duivel, de wereld en je eigen boze vlees. Als je van dag tot dag wordt besprongen, wat hebben we dan die troost nodig!

Het is niet voor niets dat Bunyan de Christen uit de Pelgrimsreis, juist in de doodsrivier kopje onder doet gaan. En het is dat Hopende toesnelt, die hem het hoofd boven water houdt. En zo gaan ook de kinderen Gods weleens kopje onder in de doodsrivier. Want zolang wij lichamelijk en geestelijk sterk zijn, en wij menen metterdaad hebben ontvangen het geestelijk leven uit God, dan kunnen we vrij gemakkelijk spreken over de dood, die we dan toch nog menen op een grote afstand te laten verkeren. Maar wanneer God ons lichamelijk en geestelijk gaat afbreken, en dat afbraakproces begint bij onze geboorte, hoe vreemd het ook klinkt, en wanneer God plank voor plank weghaalt, gemeente, dan moeten er soms heel wat dingen worden weggeslagen. Maar dat neemt niet weg dat de dood in Gods hand een middel is om aan dit doodsbestaan een einde te maken. Als zodanig is hij niet alleen de koning der verschrikking, maar ook de lentebode. Het eerste sneeuwklompje die ons vertelt dat de lente aanstaande is. Ik geloof de wederopstanding des vleses.

De Bijbel spreekt vooral over de opstanding der doden. En dat geloof bergt in zich een schat van troost. Wanneer wij vreemdelingen op deze aarde zijn geworden en gemaakt. Vreemdelingen, niet thuis; hoezeer wij verstaan onze roeping te moeten volvoeren en te mogen volvoeren. We hebben een God aller vertroosting. En de Heilige Geest die het geloof werkt, met Christus verenigt, is ook de Trooster bij uitnemendheid. Om tegen alles wat er tegen opkomt te stellen die grote troost van de erfenis. Dat horen wij nu. Wat troost u de opstanding des vleses? En dan hoort u niet alleen maar ook. Het is het een en het ander. En wanneer we dan vragen: 'wat is het dat niet alleen mijn ziel van stonde aan tot Christus haar Hoofd wordt opgenomen, maar dat ook dit mijn vlees door de kracht van Christus opgewekt aan Christus verheerlijkt lichaam gelijkvormig gemaakt zal worden'? U voelt de spanning. Niet alléén, maar ook. Gemeente, dat is een lied dat in de woorden ruist. Ook in de geloofsbelijdenis. Ook in de catechismus. Ook in de leerregels van Dordt. Hoort u als u goed luistert het lied. In het dogma ruist het lied. In de geloofsstelling van de kerk ruist het lied, omdat het een geloofsstelling is, geloofsuitspraak is.

Gemeente, niet alléén, maar ook! Daar hebt u die spanning in de breuk. Want dat zagen wij, dat de één of andere dag lichaam en ziel van elkaar gescheurd worden. Dat is door de dood. En de dood is een oordeel Gods over onze hoogmoed. We willen allemaal omhoog. En dat willen we nog. Maar God laat ons vandaag of morgen in de grafkuil zakken. Dus zo ver hebben wij het gebracht. Met al ons denken en willen en doen en drijven. Gemeente, dat is die breuk. Dat is voelbaar hier in de spanning. Ook toen de mens viel, hield hij niet op sterfelijk te zijn. Alleen daar moeten we het wel goed over hebben, dat is niet een onsterfelijkheid naar het model van de filosofen, naar het model van de Grieken. Maar dat is het, de onsterfelijkheid zoals God die geschapen heeft. Hé, zegt u, dat lijkt mij een vreemde zaak. Een geschápen onsterfelijkheid. Jawel, want God alleen is onsterfelijk. Beter, God alleen bezit onsterfelijkheid.

Maar Hij heeft de mens geschapen op Zich aan, opdat hij gehoorzamende en horende het Woord, met Hem tot diezelfde onsterfelijkheid zou geraken. Maar toen wij vielen, in die verschrikkelijke breuk, toen is de mens niet opgehouden mens te zijn. En heeft God de mens meegegeven, de geschapen onsterfelijkheid. Dat wil dus zeggen: heel eenvoudig, bij die breuk houdt het niet op, maar loopt de lijn door.

Gemeente, wanneer wij in de Bijbel het woord ziel tegenkomen, dan kan dat gewoon betekenen: een mens. Zoveel zielen, zeggen wij, telt Zoetermeer, terwijl wij best weten dat hier in Zoetermeer niet van die schimmige gevallen rondlopen. Nee, het zijn mensen van vlees en bloed en toch noemen wij ze: zoveel zielen. Dat betekent dus: mens. En zo nadert het in de Schrift ook vaak de betekenis van de mens in zijn totaalheid naar lichaam een geest. Want wij zijn uit het stof der aarde gevormd. U weet het, dat God ons heeft gekneed, bij wijze van spreken. En dat Hij de adem in onze neus heeft geblazen. Alzo werd de mens tot een levende ziel. Dat wil zeggen: in zijn eenheid, in zijn lichamelijk, geestelijk, op God geschapen zijn. Maar zoals gezegd, door de zonde is de dood binnen gedrongen. En niet de Grieken, maar de Heere Jezus onderscheidt lichaam en ziel. Hij zegt ergens tot de mensen: 'Vreest niet, de mensen die het lichaam kunnen doden'. Dat doen ze ook. Elke dag, u kunt het lezen, ontzettend. Anderen doodslaan. 'Vreest niet', zegt de Heere Jezus tot Zijn discipelen, degenen die het lichaam kunnen doden, maar de ziel niet kunnen doden. Maar vreest veeleer hem, die lichaam en ziel kan verderven in de hel'.

Dat wil dus zeggen gemeente, dat wij de eenheid van de mens lichamelijk en geestelijk vasthouden, dat in de breuklinie de ziel gaat tot God die haar gegeven heeft. Alleen wanneer wij maar bedenken dat de zonde niet alleen op rekening van het lichaam, maar ook op de ziel komt te staan. En dat wij dus niet moeten spreken dat ons lichaam een kerker is, een maden-zak en nog meer van die onfrisse gezegden, maar dat ons lichaam van God uit geschapen is naar Zijn beeld en gelijkenis. Evenals onze ziel. Hoe moeilijk ook te verstaan. Onze ziel is niet naar de Griekse filosofen een vonkje van de godheid die ongelukkiger wijze op een kwalijke tijd, in het stof, dus in het lichaam terecht gekomen is. O nee gemeente. En daarmee verwerpen wij de bestrijders van de leer van de onsterfelijkheid der zielen, die zijn er altijd geweest. Die zijn er vandaag nog. Dood is dood. Maar met dit verschil dat deze mensen de onsterfelijkheid der ziel bestrijden nog geloven in de opstanding der doden. Dat gaat ook hier en daar weg. Dat is ook altijd ontkend. Er is niet zoveel nieuws onder de zon. Als u en ik wat meer tijd hadden om heel die geschiedenis van de christelijke kerk door te wandelen, en je zou van God een paar goede ogen in je hoofd krijgen en een paar goede oren en een hart om op te merken, dan moet je de Prediker bijvallen: daar is niets nieuws onder de zon. Maar intussen blijft het waar, dat het geen hoogmoed is om te herkennen: zij blijven voortbestaan ook in de seconde van onze dood.

Het is een luisteren naar de Schrift dat ons ertoe dwingt. Als Lazarus de bedelaar sterft, wordt hij gedragen in de schoot van Abraham. De moordenaar aan het kruis hangt, op zijn sterfbed ligt zouden wij zeggen, ja wat een sterfbed, en hij zegt: 'Heere denk eens aan mij wanneer Gij in Uw paradijs zultgekomen zijn'. Wanneer we horen de Psalmen 16, 17, 73. Job en nog zo vele getuigenissen ook uit het Oude Testament. Dan hebben de vromen van het Oude Testament ook in de hoogtepunten geweten, dat zij nooit meer uit Gods hand konden vallen. Bij God zouden zijn. We zongen dat straks: 'k Zal dan gedurig bij U zijn'. Is dat waar voor u? Vol is het Oude Testament met de getuigenissen, dat het leven niet afbreekt. Al moeten we erkennen dat in het Oude Testament spaarzaamelijker licht was dan in het Nieuwe Testament. Want daar is de openbaring Gods opengegaan in de Zoon. Die ons heeft onderwezen dat Hij is de Opstanding en het Leven. Dat Hij door Zijn kruis en graf en opstanding heen nooit meer sterft. En zo leren ook de apostelen. Paulus zegt: 'Ik wenste wel ontbonden te zijn en met Christus te zijn'. Dat is voor hem precies hetzelfde. Ontbonden te zijn: dat is sterven en met Christus te zijn, dat ligt zo dicht bij elkaar. Daar zit geen millimeter tussen. Dat is even wat. Ontbonden te zijn. En als ze Stefanus doodgooien met stenen, dan zegt hij: 'Heere Jezus, ontvang mijn geest'.

O, die grote macht Gods. Wat een macht ligt er in de Heere Jezus Christus! 'Ik ben de Opstanding en het Leven'. Wat is leven? In de Bijbel is leven, God kennen in het aangezicht van Christus. Wat is de dood in de Bijbel: je eigen leven leven. Vroom of goddeloos. Een beetje wegvegeteren. In de Bijbel betekent het dat we geestelijk van God vervreemd zijn. Tijdelijk zullen we dus sterven en als we ons niet bekeren, geen wedergeboorte leren, dan ook eeuwig sterven.

Wat een troost gemeente, dat hier staat dat mijn ziel van stonde aan, tot Christus haar Hoofd zal worden opgenomen! Ja, dat zit hem in die wonderbaarlijke band tussen Hoofd en leden. Die is hier gelegd. Als die hier niet gelegd is, is die er in het uur van de dood ook niet en daarna ook niet. Maar daar gaat zo'n trekkracht vanuit, bij allen die het ware geloof deelachtig zijn, dat door dat harde trekken van de Heere Jezus staat het hart er voor bij stil. Dat is wonderbaarlijk. Zo Hij trekt. Hier reeds in het heden der genade en de klopping, de opwekking. Maar ook om ze almaar verder te trekken. 'Wanneer Ik zal verhoogd zijn aan het kruis, ja maar ook aan Gods rechterhand, zo zal Ik ze allen tot Mij trekken'. Dat is wat gemeente. In die trekkracht van God de Vader, van God de Zoon, en van God de Heilige Geest te zijn en in Christus te mogen ontslapen. En in Christus te mogen ontwaken.

Kijk, als de kerk daarop mag zien, die verhoogde Christus, dan is Romeinen 7, waarin onder andere staat de klacht over dit doodsbestaan ten einde. En dan zouden we zeggen, dan is de mens er. Nee, dan gaan we weer terug. Niet alleen mijn ziel, van stonde aan tot Christus haar Hoofd opgenomen, maar ook dit mijn vlees. Paulus had er zo'n zin in dat hij ergens zegt: 'Aangezien wij niet wensen ontkleed te worden maar óverkleed'. Die tekst wordt vaak misbruikt en wordt vaak gebruikt in de zin van: een mens wil niet ontdekt worden. Dat zal waar zijn, maar dat staat hier niet. Maar Paulus zegt hier: aangezien wij liever zomaar, in een punt van de tijd de sterfelijkheid afleggen, en een onsterfelijk lichaam ontvangen. Kijk, dat wilde hij zo graag meemaken, maar dat is hem niet gegund. Maar gemeente, waar het nu om gaat dat is die spanning dat tegelijkertijd de catechismus schrijft, ook dit mijn vlees. Ook mijn lichaam. Dus een beetje voorzichtig over dat lichaam gesproken! Want we moeten niet zeggen: dat lichaam wat van hem was, gaat toch het graf in. Ja, dat zal waar zijn. Maar wanneer is de heiliging voltooid? Als de mens de laatste adem uitblaast. Dat lichaam doet geen kwaad meer. Die ziel en dat lichaam zijn beide gewassen. Wij moeten wat voorzichtig zijn om te zeggen: dat blijft allemaal hier. Nee, dat heeft God allemaal uitgewist! Helemaal weggedaan.

Wat is dat groot, dat er een belofte ligt voor dat lichaam. Reeds in het Oude Testament. Daar zegt God tegen Mozes: 'Ik bén de God van Abraham, Izak en Jakob'. Die waren allang dood. Hij zegt niet: 'Ik wás de God van Abraham, Izak en Jakob'. Nee, Ik bén het. De God van Abraham, Izak en Jakob. En als de vrijzinnigen van Jezus' tot Hem komen en zeggen, dat er geen opstanding zou zijn, dan zegt Jezus: 'Gij dwaalt'. Niet kennende de Schrift en niet kennende de kracht Gods, want dan grijpt Hij terug op het Woord van God aan Mozes: 'God is niet een God der doden, maar der levenden'. Dat wil zeggen: Abraham, Izak en Jakob leefden. Ja, blijft er maar eens goed bij. Span u maar eens een beetje in. Abraham, Izak en Jakob leefden, terwijl ze allang dood waren. Dat is het Oude Testament naar de verklaring van de Heere Jezus Christus. Ook dit mijn lichaam rust in hope. En toch gemeente, wordt het een ruïne. Daar hoeven we niet lang over te praten. Daar blijft zelfs in de loop van de jaren geen spoor van u en mij over. Geen spoor. Niets. Gemeente, wat is dat een geloofszaak!

Ik geloof de opstanding des vleses. En ja, dat wil een mens niet, een mens wil ook de dood camoufleren. En daarom moeten er bloemen komen. En daarom moeten de doden worden toegesproken. Je krijgt er de griezels van als je het meemaakt. Van: beste Jan en Piet. Ik heb er wat aan moeten horen in mijn leven. Je krijgt er iets van als je op deze wijze hoort spreken, in deze ontgoddelijkte wereld. Deze vreselijke ontkerstening. Ook mijn lichaam, waaraan God vervuld: 'stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren'. Kohlbrugge zegt ergens tot de gemeente van Elberfeld: wanneer jullie mijn doodskop ooit ergens zouden vinden, dan moet je maar denken: ogen heb ik niet meer, maar toch zie ik Hem. Oren heb ik niet meer, maar toch hoor ik Hem. Een mond heb ik niet meer, maar toch loof ik Hem. Handen heb ik niet, maar toch tast ik Hem. Gemeente, wat is dat een wonder! Vergane glorie, zeggen wel. Welnee. De aanloop tot de ware glorie. Dat is het Paaslied. Daar staat hier uitdrukkelijk bij, 'door de kracht van Christus opgewekt zijn'. Dat is een groot wonder. Wanneer Israël verstrooid ligt onder de volken, zoals de beenderen in de vallei bij Ezechiël, is het alleen Gods profetisch woord en Zijn Geest, dat dat volk bij elkaar trekt en weer tot een volkslichaam vormt. U kent dat verhaal. En zo doet God nu ook. Hij haalt Zijn volk, waar ook vandaan. Verbrand, verdronken, waar ook maar aan hun eind gekomen.

Wat een ontzaggelijk groot wonder is het wanneer wij levend gemaakt worden uit de doodslaap der zonde, hier en nu, en horen de stem van de levende God! En nog veel groter wonder zal het zijn dat aan het einde der tijden, wanneer de zon haar licht zal intrekken en de maan aan de andere kant van de aarde ook niet zichtbaar zal zijn, en de sterren bewogen zullen worden, dat er tenslotte ademloos zal worden gekeken naar die ene Gestalte, de Gekruisigde, de Opgestane, die zichtbaar zal zijn voor alle mensen! Opgewekt zijnde. Gemeente, het gaat naar de eeuwige morgen. Dat is een toekomst! Dat is een uitzicht! Zelfs uit de diepte van de grafkuil waarin we gezaaid worden in oneer. Paulus zegt het, we hebben het gelezen. En waarin de sterfelijkheid aan alle kanten zichtbaar wordt, maar 'dat sterfelijke onsterfelijkheid aandoet'. En het verderfelijke onverderfelijkheid'. En ziel en lichaam herenigd worden. Gods oorspronkelijke scheppingsbedoeling gaat door.

Maar nu het Lam Gods. God had de mens geschapen in zijn eenheid. De zonde scheurt alles uit elkaar. En nu brengt Hij het weer bijeen. Dan kunnen de martelaren wel ophouden met: 'hoelang o heilige en rechtvaardige Rechter wreekt Gij ons bloed niet van degene die op de aarde zijn'. En gemeente, 'door de kracht van Christus opgewekt zijnde, wederom met mijn lichaam, met mijn ziel verenigd worde en aan Christus' verheerlijkt lichaam gelijkvormig gemaakt worden'. Ja, wat zal dat zijn gemeente, daar staat ons hart en verstand bij stil! Dat is wat. Aan Christus verheerlijkt lichaam. Hij was wel de Zoon. Maar Hij had na Zijn opstanding een verheerlijkt lichaam. Wij zijn wel dezelfde, maar daar is groot verschil, sterfelijke is teniet gedaan. Verderfelijke is te niet gedaan, verwelkelijke is te niet gedaan. Maag en spijs zijn voorbij. Huwelijk is een afgedane zaak. Wat een verschil gemeente. Ze zullen zijn als de engelen Gods. Jawel, maar dan toch mensen in die wondere eenheid van lichaam en ziel. Dezelfde mens. En daar zullen geen spastische kinderen meer zijn. Daar zullen geen kindertjes zijn die iets missen. Daar zal niemand zeggen: 'Ik ben ziek'. Daar zal niemand klagen voor steken in zijn hoofd, als je wat ouder wordt. Maar daar is God.

Gemeente, wat een geweldige zaak! Dat Gods almacht, gerechtigheid en waarheid daar borg voor staan. Dat zál gebeuren. Hebt u dat voor ogen. Ziet u, uzelf al staan? Het is veel wezenlijker dan wij van de week allemaal onze goddelijke roeping weer gaan vervullen. Het een sluit het ander niet uit, dat is zo. Maar dat we gedurig voor ons hebben: ik ga naar die rechterstoel. Want het ganse schepsel zucht. Dat lezen wij in de Bijbel. Zeker, de hele aarde juicht van Gods goedertierenheid, maar dat is van Gods kant. Wat ons betreft: het ganse schepsel zucht. Waarom? Wel, de kinderen Gods moeten eruit te voorschijn komen. Dat gaat door barensood heen. En ook wij zelf, zegt Paulus, die de eersteling hebben ontvangen, namelijk de Heilige Geest, wij ook zelve zuchten in ons lichaam bezwaard zijnde. Jawel, 't ganse schepsel zucht. Kun je weleens horen soms, naar de openbaring van de kinderen Gods. Gemeente, hoe staat u daar tegenover?

Daar is een opstanding der doden. De catechismus spreekt hier alleen over de opstanding van de gelovigen. Daar is ook een opstanding van de ongelovigen. Daar is niet alleen een vrijspraak, maar ook een veroordeling. Daar is niet alleen een opstanding tot het eeuwig leven, maar ook tot eeuwige afgrijzing. Dat leert ons de Heilige Schrift zeer klaar. Bent u reeds opgestaan uit uw zondegraf? En hebt u reeds de zilveren stem van Christus gehoord? 'Ontwaakt gij die slaapt en sta op uit de doden en Christus zal over u lichten'. Hij profeteert ook vanavond over de gemeente: 'Amen, amen, de ure komt en is nu waarin de doden, dat zijn de geestelijk doden, on-gevoelige mensen, die hier nog in het leven zijn, dat de doden zullen horen de stem van de Zoon van God. En die ze gehoord hebben, zullen leven'.

Gemeente, wat is dat een zaligheid, als we daar deel aan krijgen! Uit zo'n grote nood en dood verlost. Uit zo'n diepe put opgehaald. Want dit geloof maakt geen zorgeloze mensen. Wat dit geloof houdt ons aan de grond en doet ons God nodig hebben, doet ons God en Zijn Woord, niet in de beschouwing, want dat ontvalt ons allemaal, maar in de geestelijke werkelijkheid nodig hebben. En wie daarop bouwt, heeft nooit op een zandgrond gebouwd. Wat is dat stevig. Want Gods woorden zijn gewis. Ze zijn waar. Hij maakt Zijn beloften waar. Maar als dat waar is bij u, zijn dan de zonden u bitter, zodat dat uw grootste kruis wordt op de aarde. Dat u nog in het vlees bent. Dat betekent: compleet hier in dit doods bestaan. Is dat voor u een aangebonden zaak? Zodat u Jezus lief hebt, en de broeders en zusters bemint. Want dat zit onmiddellijk aan elkaar vast. Het gaat om de waarheid. En dan zegt de Psalmist, we zongen het: 'O hoe groot is het goed dat Gij wilt geven'. Wat geen oor heeft gehoord, en daar valt hier wat te beluisteren op de aarde, en wat geen oog heeft gezien, en wat in geen mensenhart is opgekomen, dat heeft God bereid allen die Hem lief hebben. Verlangt u ernaar soms. Toch wel. Nee zeg, mijn nieren, zetel van gevoelens, van verlangens, verlangen zeer in mijn schoot.

Gemeente, wat zal dat zijn, als de gordijnen worden weggeschoven en Christus te zien is als het Lam Gods, zoals Hij werkelijk is? En hier zien wij in een spiegel, als in een duistere rede, maar dat wil wel zeggen, dat we hier zeer ten dele kennen. Maar om nu gekend te worden en te kennen zoals wij gekend zijn. Wat zal dat zijn. Hij de sluiers van Zichzelf afwerpt. En wij zó herschapen zijn, naar lichaam en ziel dat God weer God is. En de mens alleen in God ademt, in God is, in God leeft. Duizelingwekkend, niet te zeggen. Gemeente, dat is hier een voorsmaak. Het Lam zal ze overschaduwten. Dat gezelschap verveelt nooit. Maar hebt u er hier wel iets van geleerd. En dat wordt nooit meer verstoord. Gemeenschapsleven op aarde weleens. U weet dat wel. Maar dat gemeenschapsleven wordt nooit meer verstoord. En de engelen hebben het ons voorgezongen: 'Vrede op aarde, in de mensen van het welbehagen'. En nu lees ik bij Paulus, dat nu de engelen ingespannen luisteren naar de woorden van de kinderen Gods van alle tijden en plaatsen over dat diepe mysterie waar zij niet in kunnen komen. Zij luisteren naar de woorden van: 'Mij de grootste der zondaren, mij is genade geschied'. Daar luisteren ze naar als vinken. En ze begrijpen het niet, want ze hebben zelf niet gezondigd. Maar dan nu, zegt Paulus, de gemeente aan de engelen verkondigt de rijkdom en de macht en de heerlijkheid van God.

Gemeente, laten wij onze geliefde doden, hoezeer wij ze missen, en je kunt ze soms allerpijnlijkst missen, laten wij onze geliefde doden, voorzover de ze in Christus ontslapen zijn, de rust niet misgunnen! Want hier is het land der rust niet. Ze zijn trouwens niet van ons. Ze zijn van God. Maar laat er bij ons zijn het horen naar de vermaning: 'Laat uw lendenen omgord zijn en de kaarsen brandende en wees gij gelijk aan de dienstknechten, die almaar op hun heer wachten, de eerste, de tweede, de derde nachtwaak verstrekt, en in de vierde waren zij allemaal bezig. En dan staat er in de Schrift: 'Zalig is die dienstknecht, welke de Heere als Hij komt, en Hij kómt gemeente, zo zeker als ik hier voor u sta, zal vinden; also doende'.

Nu mag ik u een vraag stellen: waar zijn wij nu al zo mee bezig? Leg uw hart er eens naast. U bent hier echt op aarde, u bent getrouwd of je bent een jongen en een meisje, je bent verloofd, je bent nog kind. U staat in de drukte van het volle gezinsleven en de Heere weet dat het allemaal een van God gegeven taak is. Maar, denk er dan goed aan, het gaat allemaal voorbij. De wereld gaat voorbij. Deze hele tijd gaat voorbij. We horen weleens zeggen: die of die is uit de tijd. Ja zeg dat wel. Hij is uit de tijd. Als hij bij God mag zijn, dan is hij vanuit een boze tijd weggehaald. Ik zeg niet dat de tijd zondermeer boos is, maar de tijd deelt in het gevallen bestaan van deze wereld. Uit de tijd zijn. Dan leren we het wel af om Gods Koninkrijk met onze truc-vingertjes te laten komen. Want dan zeggen we: 'Uw Koninkrijk komt toch o Heere'.

Gemeente, waar zijn we zo mee bezig? Spreek de jonge gezinnen vanavond eens aan. Spreek mensen aan die vriendschappen aanleggen. Ik spreek mensen aan, uit de laagbouw en de hoogbouw. Hoe brengen wij onze zaterdagavond door? En laten de jonge mensen bedacht zijn, dat er o zoveel is wat weglukt, wat gouden schatkamers belooft, en wat kiezels tussen je kiezen achterlaat. Wat je naar lichaam en ziel verwoest. Maar wie kan zeggen, wat Jezus zei: 'Ik ben de Opstanding en het Leven'? Beproof uzelf eens, gemeente, of u in dat gelooft bent. Want die in Hem gelooft, zal leven, ook al is Hij gestorven!

Amen

G. Boer